

LUCY SCORE

Ιστορία
της
ζωής
μου

Στο πρόσωπό της
είναι γραμμένη
η λέξη... μπελάς.



ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η ιστορία της ζωής μου**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Story of my Life

Από τις Εκδόσεις Bloom Books, an imprint of Sourcebooks, Ιλινόι

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lucy Score

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστασία Δεληγιάννη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Kari March and Sourcebooks

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Lucy Score, 2025

Published by arrangement with Bookcase Literary Agency and Read N Right Agency.

© Εικόνων εξωφύλλου: MicroOne/Adobe stock, korkeng/Shutterstock, MD FOYSAL007/Shutterstock Images, thana_keng/Deposit Photos

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2025

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2025, 5.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-6064-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

LUCY SCORE

Ιστορία
της
ζωής
μου

Μετάφραση: Αναστασία Δεληγιάννη



*Στις Flavia και Meire που είναι οι καλύτερες ατζέντισσες
και οι μεγαλύτερες υποστηρίκτριές μου.
Σας είμαι ευγνώμων για τα πάντα!*





Κρασί στο βάζο και σπρώξιμο

Χείζει

Το στρεσαρισμένο τρίο των γυναικών με την επαγγελματική αμφίεση και τους τριπλούς εσπρέσο καφέδες καθόταν δίπλα στο παράθυρο και, απ' ό,τι φαινόταν, κατέστρωνε μ' ενθουσιασμό την καταστροφή κάποιου ονόματι Μπέρναρντ. Ή ίσως απλώς είχαν σκοπό να τον αναφέρουν στο τμήμα ανθρώπινου δυναμικού. Ήταν δύσκολο ν' ακούσει κανείς πάνω από τον συνηθισμένο θόρυβο που υπάρχει μέσα σ' ένα καφέ.

Οι δύο άντρες στα δεξιά μου που φορούσαν ταιριαστές βέρες είχαν μια έντονη διαφωνία σχετικά με τον χώρο της ντουλάπας τους. Σε όλο τον υπόλοιπο κόσμο, τα περισσότερα διαζύγια περιστρέφονταν γύρω από θέματα όπως τα χρήματα, τα παιδιά και τη μονογαμία. Στο Μανχάταν, έβαζα στοίχημα ότι ο χώρος μας ντουλάπας ήταν ανάμεσα στα πέντε κορυφαία.

Η μπαρίστα έδειχνε τόσο βαριεστημένη καθώς έπαιρνε παραγγελίες και τις εκτελούσε, που έλεγες πως απ' ώρα σε ώρα θα έπεφτε σε κώμα.

Κώμα; Έγραψα στη σελίδα του τετραδίου μου. Άραγε μια ηρωίδα που θα ξυπνούσε από κώμα θα μπορούσε να έχει μια αστεία και ρομαντική πρώτη συνάντηση; Έσμιξα τα φρύδια μου και χτύπησα το στιλό μου πάνω στο τραπέζι. Φυσικά δε θα ήταν

κανένα κόμα που θα κρατούσε πολύ. Βλέπεις υπάρχουν πράγματα όπως οι τρίχες στα πόδια, η πιτυρίδα και η δυσσομία του στόματος που θα πρέπει κανείς να σκεφτεί.

Να πάρει. Σκέπασα το στόμα μου με το χέρι μου και προσπάθησα να μυρίσω στη ζούλα αν είχα θυμηθεί να βουρτσίσω τα δόντια μου εκείνο το πρωί. Δεν το είχα θυμηθεί. Επίσης, δεν είχα ξυρίσει τα πόδια μου... δεν είχα λουστεί... ούτε είχα χενίσει τα μαλλιά μου... ούτε είχα θυμηθεί ν' αγοράσω καινούργιο αποσμητικό.

Η παλιά Χείζελ θα έβγαине από το διαμέρισμα δείχνοντας –και μυρίζοντας– έτσι μόνο στο τέλος της προθεσμίας παράδοσης της δουλειάς της. Η τωρινή Χείζελ κινούνταν στα μουλωχτά μέσα στις σκιές του πραγματικού κόσμου σαν ένα ανθυγιεινό ποντίκι, τις περισσότερες φορές εφτά μέρες την εβδομάδα, είκοσι τέσσερις ώρες τη μέρα.

«Αχ, γιατί είναι τόσο σκληρό;» μουρμούρισα.

Το ζευγάρι με τα προβλήματα στην ντουλάπα μού έριξε μια πλάγια ματιά.

«Χα. Αυτό είπε η κοπελιά μας», συνέχισα.

Η πλάγια ματιά έγινε δεικτικό σήκωμα των φρυδιών και μια από κοινού σιωπηλή συμφωνία ν' αδειάσουν αμέσως το τραπέζι δίπλα στη μουρλή κυρία.

«Όλα καλά. Είμαι συγγραφέας. Υποτίθεται ότι μπορώ να μιλώ μόνη μου σε δημόσιους χώρους», εξήγησα βιαστικά όσο αυτοί μάζευαν τους καφέδες τους και έσπευδαν προς την πόρτα, βγαίνοντας στην αποπνικτική υγρασία του Αυγούστου.

Βόγκηξα, χτύπησα με τις παλάμες μου τα μάγουλά μου και τα έσφιξα έτσι ώστε τα χείλη μου να μοιάζουν μ' αυτά του ψαριού. Ο κύριος με το φανελάκι αλά Λένι Κράβιτζ, που έδειχνε να κουβαλάει μαζί του το δικό του Genius Bar κοίταξε πάνω από τα τύπικα γυαλιά του.

Κατέβασα τα χέρια μου και του πρόσφερα ένα ανθρώπινο, όπως ήλπιζα, χαμόγελο. Εκείνος επέστρεψε στα δύο κινητά τηλέφωνα και στο iPad του, ενώ εγώ σκούπισα τις παλάμες μου στο σορτσάκι μου. Το δέρμα μου ήταν λιπαρό και ξερό ταυτό-

χρονα, ένας απίστευτα βρομερός συνδυασμός. Πότε ήταν η τελευταία φορά που είχα κάνει μια ολοκληρωμένη περιποίηση στο πρόσωπό μου αντί να χώνω απλώς το κεφάλι μου κάτω απ' τη βρούση; Διάβολε, πότε ήταν η τελευταία φορά που έκανα κάτι ολοκληρωμένο;

Εντάξει, χθες τη νύχτα γλαπάκιασα όλο το ταϊλανδέζικο φαγητό που είχα παραγγείλει. Μετράει κι αυτό, σωστά;

Έψαξα γύρω μου το καφέ για κάποιο σημάδι έμπνευσης ή κίνητρο που κάποτε θα με είχε κάνει μια παραγωγική ενήλικη γυναίκα. Όμως δε βρήκα τίποτε. Μ' έναν αναστεναγμό διέγραψα τη λέξη «κώμα», όπως και τις λέξεις «από εχθροί έγιναν εχθροί» και «τα κανόν». Αυτή την τελευταία την είχα κρυφακούσει από ένα ζευγάρι κοτσονάτων συνταξιούχων Ιρλανδών που έμοιαζαν λες και μόλις είχαν βγει από ένα μαγαζί με αθλητικό εξοπλισμό. Είχαν παραγγείλει τσάι μάτσα και κουλουράκια χωρίς γλουτένη πριν βγούνε με συντεταγμένο βηματισμό, φορώντας τα ορειβατικά μποτάκια τους.

Το ρολόι στον τοίχο δήλωνε πως τέραμα για σήμερα. Ήμουν στο μαγαζί εδώ και τρεις ώρες χωρίς να έχω τίποτε άλλο να επιδείξω για να δικαιολογήσω την παραμονή μου, πέρα από ένα άδειο ποτήρι παγωμένο καφέ με το όνομά μου γραμμένο πάνω του. Ήμουν ογδόντα τοις εκατό σίγουρη ότι ήταν το υποσυνείδητό μου αυτό που έκανε την μπαρίστα ν' ακουστεί λες και είχε ουρλιάξει, «παγωμένο λάτε με βανίλια για την Αποτυχημένη».

Μ' ένα βογκητό που βγάζουν άνθρωποι περασμένης ηλικίας όταν σηκώνονται από την καρέκλα στο σπίτι τους, στάθηκα όρθια. Αν δεν μπορούσα να θυμηθώ τη διαφορά μεταξύ των θορύβων «στην ασφάλεια του σπιτιού σου» και των θορύβων «μπροστά σε όλο τον κόσμο», σήμαινε ότι είχα κυριολεκτικά σαπίσει στο διαμέρισμά μου για πάρα πολύ καιρό. Μάζεψα τα συγγραφικά μου τζάτζαλα, το τετράδιό μου, το στιλό, τον φορητό υπολογιστή και το κινητό μου, και βγήκα έξω, στη ζέση.

Ένωσα τα μαλλιά μου να διπλασιάζονται σε όγκο πριν φτάσω στο τέλος του τετραγώνου και πήγα να τα πατικώσω με το

χέρι μου, όταν έφαγα μια σκουντιά στον ώμο από έναν τύπο ένα κι εβδομήντα ύψος, που φορούσε Ralph Lauren κοστούμι, ραμμένο κατά παραγγελία και που ξεστόμιζε όλο και πιο φοβερές απειλές στο κινητό του.

Η Ζόι θα τον είχε κατατάξει στην κατηγορία «απεγνωσμένοι να γίνουν πλούσιοι» και θα του είχε ρίξει μερικά μινιελίκια. Αλλά η Ζόι ήταν η γυναίκα που σίγουρα θα με δολοφονούσε μόλις ανακάλυπτε ότι ακόμη δεν είχα τίποτε. Ούτε κεφάλαια, ούτε περίληψη, ούτε ιδέες. Ζούσα σε κάποιο φρικτό σενάριο σαν τη *Μέρα της Μαρμότας*, όπου η κάθε μέρα ήταν ολόγεια με την προηγούμενη. Όμως εγώ, αντίθετα με τον Μπιλ Μάρει, δεν είχα βρει ακόμη τον σκοπό της ζωής μου.

Επέστρεψα στο διαμέρισμά μου, όμως η γειτόνισσά μου, της οποίας το όνομα δεν ήξερα, δε θα πρέπει να άκουσε την παράκλησή μου να περιμένει με το ασανσέρ, εξαιτίας των γαβγισμάτων τα δύο Γιορκσάιρ τεριέ της. Κατάφερα να ανέβω με χίλια ζόρια τους τέσσερις ορόφους μέχρι το διαμέρισμά μου και να μπω μέσα.

Η κατάσταση του σπιτιού μου αντικατόπτριζε την κατάσταση του μυαλού μου. Και πιο συγκεκριμένα, ήταν ένα καταστροφικό συνονθύλευμα από σκουνπίδια. Το κάποτε «γοητευτικό» και «νοικοκυρεμένο» δυαράκι μου στην Άπερ Ιστ Σάιτ τώρα έμοιαζε λες και κάποιος απολίτιστος χωριάταρος είχε μόλις στήσει τα εγκαίνια μιας υπαίθριας αγοράς σ' έναν σκουνπιδότοπο.

«Τελείωσε. Είμαι μία απ' αυτούς τους ανθρώπους που χάνουν το μυαλό τους και αρχίζουν να μην πετάνε τίποτε, από σακουλάκια με σάλτσα σόγιας μέχρι διαφημιστικά φυλλάδια», είπα στον κανένα.

Η αλληλογραφία και τα χαρτιά της δουλειάς βρίσκονταν σε ετοιμόρροπες στοίβες πάνω σε κάθε ορατή επίπεδη επιφάνεια. Βιβλία ξεχείλιζαν από τα βαριά καρυδένια ράφια και κατέληγαν στο πάτωμα, σε άτακτους σωρούς. Η μικροσκοπική κουζίνα μόλις και φαινόταν κάτω από οχτώ περίπου στρώσεις βρόμικων πιάτων και παλιών κουτιών από ντελίβερι. Οι τοίχοι με τη γεμά-

τη σχέδια ταπετσαρία που κάποτε είχα βρει τόσο γοητευτική, δεν είχαν πάνω τους τίποτε άλλο παρά κορνιζαρισμένους επαίνους και αναμνήσεις από παλιές ζωές που είχαν χαθεί εδώ και καιρό.

Το ηθικό μου αναπτερώθηκε στιγμιαία. «Και αν η ηρωίδα μου ήταν μια σαβουρομαζώχτρα; Μπα, όχι. Δεν είναι σέξι και μάλιστα είναι ανθυγιεινό».

Η παλιά Χείζελ ποτέ δε θα είχε επιτρέψει να καταντήσει έτσι. Υπήρχαν πολλά πράγματα που ο παλιός εαυτός μου θα τα είχε κάνει αλλιώς. Όμως, πια ήταν νεκρός και θαμμένος. Αιώνια του η μνήμη.

Πήγα στην κρεβατοκάμαρά μου ν' αλλάξω το «βγαίνω από το σπίτι» αθλητικό σορτσάκι μου και να βάλω στη θέση του ένα με χλιοτρουπημένο καβάλο. Καιρός να επιστρέψω στη δουλειά... ή τουλάχιστον να ξοδέψω άλλο ένα μεγάλο κομμάτι χρόνου κατασαδιάζοντας τον εαυτό μου που είχα γίνει η πιο αξιοθρήνητη συγγραφέας κωμικών ρομάντζων σ' όλο τον κόσμο.



Βόγκηξα σαν άκουσα χτύπημα στην πόρτα μου. «Ποιο σημείο στην “ανέπαφη παράδοση” δεν καταλαβαίνεις;» μουρμούρισα ενώ σήκωνα τον πισινό μου από τον καναπέ. Η άκρη της παντόφλας μου πιάστηκε στο πόδι του μικρού τραπεζιού στέλνοντας έναν καταρράκτη από αδιάβαστη αλληλογραφία στο πάτωμα.

Έψαξα να βρω τη ζώνη του μπουρνούζιού μου και ανακάλυψα ότι έλειπε. Έτσι τύλιξα τα δύο του φύλλα πάνω από τα απελευθερωμένα από το σουτιέν στήθη μου που τα κάλυπτε μόνο ένα μπλουζάκι.

«Δείχνεις τελείως σκατά».

Η κατσαρομάλλα γυναίκα με το κόκκινο κοστούμι δεν κρατούσε το κινέζικο φαγητό μου, αλλά τη μοίρα μου.

Άφησα το μπουρνούζι μου ν' ανοίξει και σταύρωσα τα μπράτσα μου. «Τι κάνεις εδώ, Ζόι; Είμαι πολυάσχολη και πολύ σημαντική».

Η ακάλεστη επισκέπτριά μου πέρασε από δίπλα μου και μπήκε με φόρα μέσα με τα εντυπωσιακά δεκάποντα τακούνια της φέροντας μαζί της ένα λεπτό σύννεφο ακριβού αρώματος. Η Ζόι Μούντι, η μαγιώδης με τη μόδα ατζέντισσα λογοτεχνικών έργων, και κολλητή μου από την τρίτη δημοτικού, ήξερε πώς να κάνει θεαματική την είσοδό της.

Έκλεισα την πόρτα και ακούμπησα πάνω της. Συνήθως, συναντούσα τη Ζόι στο σπίτι της ή σε μέρη που σέρβιραν αλκοόλ, πράγμα που μου έδινε τη δυνατότητα να ζω σαν τον Όσκαρ τον Γκρινιάρη από το *Σέσαμι Στριτ*.

«Είσαι πολυάσχολη κάνοντας τι;» ρώτησε σηκώνοντας ένα λιγδιασμένο κουτί πίτσας που βρισκόταν στην κορυφή ενός προσεκτικά ισορροπημένου βουνού από άπλυτα πιάτα.

Το άρπαξα από το χέρι της και προσπάθησα να το χώσω στο καλάθι των σκουπιδιών, όμως το περιεχόμενό του που ήδη ξεχειλίζει πέταξε πάλι έξω την καινούργια προσθήκη. «Δε μένω αραχτή. Σκέφτομαι... την πλοκή», είπα ψέματα.

«Τη σκέφτεσαι εδώ κι έναν χρόνο».

Τα παράτησα και πέταξα το κουτί στο πάτωμα, δίπλα στο καλάθι. «Ξέρεις ποιοι πιστεύουν ότι είναι εύκολο να γράφεις ένα βιβλίο; Αυτοί που ποτέ δεν το έχουν κάνει».

«Το ξέρω. Οι συγγραφείς είναι ντελικάτα άνθη γεμάτα δημιουργικότητα, που χρειάζονται συνεχή φροντίδα και πότισμα. Μπλα-μπλα-μπλα. Ε, ξέρεις κάτι; Και οι ατζέντες έχουν κι αυτοί ανάγκες. Εγώ έχω ανάγκη οι πελάτες μου να απαντάνε στα αναθεματισμένα τους τα κινητά. Αλήθεια, εσύ ξέρεις πού βρίσκεται το δικό σου;»

«Είναι εκεί πέρα». Έδειξα και η αόριστη κίνησή μου συμπεριέλαβε ολόκληρο το διαμέρισμα.

Η Ζόι με κάρφωσε μ' ένα βλέμμα και σούφρωσε τα κόκκινα χείλη της. «Πότε είναι η τελευταία φορά που βγήκες έξω να φας; Ή που πήρες λίγο φρέσκο αέρα; Ή, δεν ξέρω, που έκανες ένα μπάνιο;» Οι κοκκινόξανθες μπούκλες της σκίρτησαν μέσα στον κότσο της.

Σήκωσα το ένα μου χέρι και μύρισα τη μασχάλη μου. Να πά-
ρει. Είχα ξεχάσει ξανά να παραγγείλω αποσμητικό. «Μου φέρ-
νεις εικόνες με τη μητέρα μου να λέει στον έφηβο εαυτό μου
ν' αφήσει κάτω το βιβλίο και να βγει έξω με φίλους», παραπο-
νέθηκα. «Αυτό ήταν ανάμεσα στον δεύτερο και τον τρίτο σύζυ-
γο, σε περίπτωση που κρατάς λογαριασμό».

«Δεν είμαι η μητέρα σου. Είμαι η ατζέντισσά σου και μερι-
κές φορές και η φίλη σου. Και με τις δύο αυτές ιδιότητες, πρό-
πει να σου πω ότι επισήμως έχεις βυθιστεί στην κλασική κατά-
θλιψη των εργένηδων».

«Όχι των γεροντοκόρων;»

Εκείνη σήκωσε μια αδέσποτη κάλτσα λερωμένη με σάλτσα
σόγιας. «Πόσες γεροντοκόρες ξέρεις που ζουν σαν να μένουν
στα αποδυτήρια αγοριών του λυκείου;»

«Κατάλαβα τη σπόντα. Κοίτα. Δεν είναι πως αποφάσισα να
κατρακυλήσω σε κάποιο καταθλιπτικό, αντικοινωνικό συγγρα-
φικό μπλοκάρισμα», της υπενθύμισα.

Η Ζόι άνοιξε το ψυγείο και αμέσως μετάνιωσε γι' αυτή της
την κίνηση. «Υπάρχουν ζωντανά πράγματα εδώ μέσα».

«Θα σου το έλεγα. Στον ελεύθερο χρόνο μου παίρνω μαθή-
ματα αστικής γεωργίας». Έκλεισε με δύναμη το ψυγείο.

«Ε, θα έχεις πολύ περισσότερο ελεύθερο χρόνο, αν δε συνέλ-
θεις», μου είπε δυσοίωνα.

Πέρασα ξυστά από δίπλα της κι έσκυψα για να χώσω ένα χέ-
ρι μέσα στο ντουλάπι της μικρής νησίδας με την επιφάνεια κο-
πής. Χρειάστηκαν μερικά δευτερόλεπτα κι ένα μικρό στραβο-
λαίμιασμα, όμως τελικά βρήκα ένα μπουκάλι με κρασί και το
τράβηξα έξω.

«Κρασί;»

«Δεν πρόκειται να καταναλώσω τίποτε μέσα σ' αυτό το δια-
μέρισμα. Δεν έχω χρόνο να πάθω κανέναν σταφυλόκοκκο. Πες
μου ότι τουλάχιστον γράφεις κάτι».

«Α, ναι! Τα κεφάλαια βγαίνουν σαν σιντριβάνι από τον πισι-
νό μου».

«Πού τέτοια τύχη», μουρμούρισε μόνη της.

«Μπες στο ζουμί, Ζο. Γιατί είσαι εδώ μεσημέρι Πέμπτης;»

Η ατζέντισσα και κολλητή μου πλησίασε με φόρα τα παράθυρα της κρεβατοκάμαράς μου και με μια κίνηση άνοιξε διάπλατα τις βαριές κουρτίνες. Έδειξε τα φώτα στο κτίριο απέναντι. «Είναι επτά η ώρα και Δευτέρα».

Έκανα πως σοκαρίστηκα και πρόσθεσα και μια δραματική κραυγούλα, έτσι για πλάκα.

Εκείνη σήκωσε ψηλά τα μάτια της, συνειδητοποιώντας ότι την είχα κοροϊδέψει. «Τι κακός μεπλάς που είσαι».

«Ναι, αλλά είμαι δικός σου κακός μεπλάς. Εντούτοις, θα ήθελα να σου επισημάνω ότι είμαι επίσης τριάντα πέντε χρόνων. Δεν είναι ανάγκη να τρέχεις ξοπίσω μου σαν την κλώσα πίσω από το κλωσόπουλο». Γνωρίζομασταν τόσο καιρό, που καμιά μας δεν έμπαινε στον κόπο να υπολογίσει από πότε. Από τα σιδεράκια στα δόντια και τα φουστάνια για τον χορό της αποφοίτησης μέχρι τις τσάρκες για βιβλία και τις λίστες με τα μπεστ σέλερ... κι όλα τα κατοπινά.

«Είσαι τριάντα έξι».

Βλεφάρισα, μετά άρχισα να υπολογίζω κι εγώ.

«Θυμάσαι τα γενέθλιά σου; Είχες πει ότι σχεδιάζες εκείνο το Σαββατοκύριακο να πας σ' ένα airbnb στο Κονέκτικατ και να γράψεις, αλλά όταν πέρασα από δω με λουλούδια και μια τούρτα σε βρήκα μ' ένα σκοροφαγωμένο πουλόβερ να παρακολουθείς *Τα χρυσά κορίτσια*, το ένα επεισόδιο καπάκι στο άλλο. Έτσι σε τράβηξα και σ' έβγαλα έξω για κρασί κι άλλη μια τούρτα».

Υπέροχα. Τώρα ξεχνούσα ολόκληρα γενέθλια.

«Μιας και μιλάμε για κρασί». Άνοιξα το ντουλάπι δίπλα στο ψυγείο αλλά όλα τα ποτήρια ήταν εξαφανισμένα. Με μισή καρδιά άρχισα να ψάχνω ανάμεσα στα άπλυτα πιατικά μέσα και γύρω από τον νεροχύτη. *Τι ήταν αυτό το μπλε πράγμα που είχε αρχίσει ν' απλώνεται στα πλαϊνά εκείνου του μπολ;*

Εντοπίζοντας ένα κοντόχοντρο και –το πιο σημαντικό– καθαρό ανθοδοχείο, άνοιξα το πώμα κι έβαλα κρασί.

«Φοράς ένα μπουρνούζι με λεκέδες από σάλτσα μαρινάρα μέσα σ' ένα σκοτεινό, βρόμικο διαμέρισμα και πίνεις κρασί που δεν κλείνει με φελλό αλλά με βιδωτό καπάκι από ένα ανθοδοχείο», είπε η Ζόι.

«Μια καλή εκδότρια θα έλεγε ότι αυτό είναι το σωστό σκηνικό για μια ενδιαφέρουσα ιστορία». Ήπια μια γουλιά από το κρασί μου κάνοντας θόρυβο.

«Δεν είμαι η εκδότριά σου. Είμαι η ατζέντισσά σου και θέλω να συνέλθεις, γαμώτο».

Αυτή ήταν μια πιο επιθετική εκδοχή του μηνύματος που μου έστειλε η Ζόι τους τελευταίους αρκετούς μήνες. Μου έβαλε ψύλλους στ' αυτιά. «Τι πρόβλημα έχει προκύψει;»

«Μόλις ήρθα από ένα μίτινγκ».

«Έτσι εξηγείται αυτό το δεν-σηκώνω-πολλά κοστούμε».

«Είναι πολύ διαφορετικό από το σε-παρακαλώ-πήδα-με φουστάνι. Ήταν ένα μίτινγκ με την υπεύθυνη έκδοσης των έργων σου, τη Μικαίλα, της Ρόγιαλ Πρες, όπου μου εξέφρασε μερικές μάλλον δυσοίωνες ανησυχίες της», είπε απλώνοντας το χέρι της κάτω από τον νεροχύτη της κουζίνας και βγάζοντας μια καινούργια σακούλα σκουπιδιών. Την άνοιξε τινάζοντάς τη βίαια.

«Μπορώ άραγε να σου πω ότι το καλό εδώ είναι πως η συγγραφέας είμαι εγώ και όχι εσύ; Επίσης, ποια στα κομμάτια είναι η Μικαίλα; Η υπεύθυνη των έργων μου είναι η Τζένιφερ».

Η Ζόι έχωσε ένα μισοάδειο κοντί με μπαγιάτικο τηγανητό ρύζι μέσα στη σακούλα. «Εδιωξαν την Τζένιφερ και το μισό προσωπικό του εκδοτικού λόγω περικοπών πριν από ένα εξάμηνο. Η Μικαίλα είναι νεότερη, επομένως φθηνότερη».

«Διαβάζει καθόλου ρομάντζα;»

«Προτιμάει τις ιστορίες που επικεντρώνονται στην καθημερινότητα γυναικών και τα ψυχολογικά θρίλερ».

«Α, τότε *οπωσδήποτε* θα της αρέσω κι εγώ και τα κωμικά μου ρομάντζα που διαδραματίζονται σε μικρές πόλεις».

«Ίσως, αν έχεις να της παρουσιάσεις ένα πραγματικό χειρόγραφο», μου απάντησε δεικτικά η Ζόι.

«Συγγνώμη, τι συνέβη στη “με την ησυχία σου, περνάς μια τραυματική φάση” φράση;»

«Αυτή η φράση μάς τέλειωσε πριν από ένα εξάμηνο περίπου κι από τότε συνεχίζεις με δανεικό χρόνο. Συμπέρασμα, Μικρή μου Τρωγλοδύτισσα, αν χάσεις την επόμενη ημερομηνία παράδοσης, η Ρόγιαλ Πρες θα ακυρώσει το συμβόλαιό σου».

Μούτρωσα και άρχισα να χώνω σακούλες από φαγητά σε μια άλλη σακούλα σκουπιδιών. «Δε με ξεγελάς. Δεν μπορούν να το κάνουν αυτό».

«Μπορούν και θα το κάνουν. Μου έδειξαν το συμβόλαιό σου, πράγμα που σημαίνει ότι ήδη είχαν βάλει το νομικό τους τμήμα να το κοιτάξει. Σου είχαν παρατείνει την ημερομηνία παράδοσης και την αθέτησες. Ξανά».

«Μα τώρα αρχίζω να στέκομαι στα πόδια μου. Δεν είναι δυνατόν να περιμένουν ότι—»

«Χείζελ, υπέγραψες στη γραμμή με τις τελίτσες πριν από δώδεκα μήνες», μου είπε εκείνη σιγανά. «Ο εκδότης σου έκανε τη χάρη κι έσπρωξε την ημερομηνία παράδοσης παραπέρα τρεις φορές. Την τελευταία δεν μπήκες καν στον κόπο να τους πεις κάποια πιστευτά ψέματα. Απλώς δεν τους παρέδωσες τίποτε. Και ξέρεις πώς φαίνεται σε όλους μας από την πλευρά του εκδοτικού;»

«Όχι, αλλά είμαι σίγουρη ότι θα μου το πεις εσύ».

«Φαίνεται σαν να είσαι τελειωμένη. Άλλη μια καμένη συγγραφέας που δεν μπορεί να γράψει τίποτε πια. Άλλη μια σαν όλους αυτούς που μιλούν συνέχεια για το πώς κάποτε έγραφαν βιβλία».

«Είσαι τόσο δραματική! Και τι έχουν σκοπό να με κάνουν; Θα μου δώσουν τα παπούτσια στο χέρι; Οι αναγνώστριές μου θα τους μισήσουν που με πετάνε με τις κλοτσιές τώρα που είμαι στα κάτω μου».

Η Ζόι έχωσε μια ολόκληρη πλαστική σακούλα γεμάτη πλαστικές σακούλες μέσα στα σκουπίδια. «Ποιες αναγνώστριες, Χείζελ;»

«Οι δικές μου αναγνώστριες». Κούνησα τη σακούλα κάνοντας θόρυβο.

«Οι αναγνώστριες που έχεις αγνοήσει; Οι αναγνώστριες που δεν έχεις μπει στον κόπο να επικοινωνήσεις μαζί τους; Οι αναγνώστριες που σ' έχουν προσπεράσει και διαβάζουν συγγραφείς που ακόμη εκδίδουν βιβλία;»

Άρπαξα τη γεμάτη σακούλα από τα χέρια της που κινούνταν αχρειαστα δραματικά και την έδεσα κόμπο. «Σοβαρά τώρα, τι μύγα τσίμπησε τον καλογυμνασμένο πισινό σου σήμερα;»

Εκείνη με κοίταξε σοβαρά στα μάτια. «Χείζελ, κάποτε ήσουν μία από τις πιο ευπώλητες συγγραφείς κωμικών ρομάντζων στην πιάτσα».

«Κάποτε; Γίνεσαι κακόψυχη μ' αυτό το κοστούμι που φοράς».

«Και μετά άφησες κάποιον να επηρεάσει την ιδέα που είχες για τον εαυτό σου, και τώρα κοίτα πώς είσαι».

Δεν είχα και μεγάλη όρεξη να κοιταχτώ να δω πώς ήμουν.

«Χείζ, αν χάσεις αυτή την ευκαιρία, τέλειωσες με τον εκδοτικό χώρο», είπε η Ζόι.

Έχωσα μια στοίβα από τιμοκαταλόγους εστιατορίων ντελίβερι που χρησιμοποίησα για να σκουπίσω έναν λεκέ στη σακούλα όσο προσποιούμουν ότι τα σωθικά μου δεν είχαν γίνει παγάκια.

«Δεν μπορούν να το κάνουν. Δε θα το κάνουν. Τους έγραψα εννέα βιβλία. Τα επτά έγιναν μπεστ σέλερ. Έκανα παρουσιάσεις σε διάφορα μέρη για χάρη τους. Αναγνώστριες ακόμη μου γράφουν μείλ ζητώντας μου κι άλλα βιβλία». Τουλάχιστον αυτό έκαναν την τελευταία φορά που έλεγξα τα επαγγελματικά μου μείλ.

«Ναι, καλά, ακριβώς το ίδιο σου ζητάει και ο εκδότης σου. Την Πύλη της Άνοιξης, τα βιβλία που βάσει συμβολαίου είσαι υποχρεωμένη να γράφεις. Το ξέρεις καλά, όπως κι εγώ, ότι για έναν εκδότη κάποιος συγγραφέας είναι τόσο πολύτιμος όσο το επόμενο βιβλίο του. Κι εσύ δεν έχεις επόμενο βιβλίο». Έβγαλε άλλη μια σακούλα σκουπιδιών, άνοιξε ξανά το ψυγείο και

κράτησε την ανάσα της όσο πετούσε μέσα της σάπιες προπαρσασκευασμένες σαλάτες και σάλτσες που είχαν λήξει.

Δεν ήξερα πώς να πω στη Ζόι ότι η Πύλη της Άνοιξης είχε πεθάνει για μένα. Η ιδέα πως θα επέστρεφα στη σειρά που είχα αγαπήσει, που μ' αυτήν είχα εδραιώσει την καριέρα μου, μου έφερνε ναυτία.

Ω! Και αν η ηρωίδα μου μπορούσε να είναι κάποια επαγγελματίας καθαρίστρια που την είχε προσλάβει ο ήρωάς μου για να καθαρίσει το αγροτόσπιτο ενός πεθαμένου συγγενή του; Είναι λιγότερο αηδιαστικό όταν η μπίχλα είναι κάποιου άλλου, σωστά; Εξάλλου, έτσι θα μπορούσα να χώσω μια ολόκληρη ανακαίνιση σπιτιού στην ιστορία για να υποστηρίξω την ανάπτυξη των χαρακτήρων μου. Μπορούσα να τη δω να πετάει πράγματα σ' έναν κάδο σκουπιδιών φορώντας μια χαριτωμένη μπαντάνα και με λεκέδες από βρομιά στα μάγουλά της.

«Δεν μπορώ να ελέγξω τη διαδικασία δημιουργίας, εντάξει;» είπα απλώνοντας το χέρι μου στο κοντινότερο τετράδιο.

Καθαρίστρια. Κάδος σκουπιδιών. Βρόμικο πρόσωπο. Αυτό το βιβλίο κυριολεκτικά γραφόταν από μόνο του.

Η Ζόι με κοίταξε περίεργα πάνω από την πόρτα του ψυγείου. «Αν αυτό είναι αλήθεια και πραγματικά δεν πρόκειται να προλάβεις αυτή την ημερομηνία παράδοσης, τότε πρέπει ν' αρχίσεις να σκέφτεσαι ένα σχέδιο Β».

«Και τι ακριβώς θα είναι αυτό το σχέδιο Β;» ζήτησα να μάθω.

«Ίσως να αρχίζεις να φτιάχνεις το βιογραφικό σου;»

Άνοιξα διάπλατα τα χέρια μου, προκαλώντας τη Ζόι να κοιτάξει καλά το τρύπιο σορτζ μου, τις αταίριαστες κάλτσες μου και τις παντόφλες μου με τα λυσσασμένα κουνέλια. «Σου φαίνομαι να μπορώ να πείσω κάποιον να μου δώσει δουλειά;»

«Ούτε στο ελάχιστο».

«Είμαι εντελώς για γέλια, γαμώτο. Μόλις σήμερα το μπουρνουζί μου πιάστηκε στην πόρτα του ασανσέρ και η κυρία Χόροβιτς είδε τα πάντα». Στην πραγματικότητα αυτό είχε συμβεί πριν από μια βδομάδα και βάλει, γιατί τότε ήταν η τελευταία φορά

που είχα κατεβάσει τα σκουπίδια. Όμως η γελοιότητα δεν είχε σχέση με τη χρονική ακρίβεια, αλλά με τον συγχρονισμό.

«Αυτά είναι σημαντικά;» Η Ζόι σήκωσε μια χοντρή στοίβα από νομικά έγγραφα, που στην πρώτη τους σελίδα υπήρχε ένα σκούρο δαχτυλίδι από την κούπα του καφέ μου.

Τα άρπαξα από τα χέρια της. «Όχι», είπα ψέματα, βάζοντάς τα πάνω στο ψυγείο.

«Επίσης, άκουσα ψιθύρους στο γραφείο μου», είπε εκείνη, αλλάζοντας θέμα.

«Ίσως είναι στοιχειωμένο;»

Ω! Και αν ήταν ένα κωμικό ρομάντζο σε μια μικρή πόλη με λίγο υπερφυσικό στοιχείο μέσα του; Ίσως ο ήρωας να βλέπει φαντάσματα; Ή η ηρωίδα καθαρίστρια ν' ανακαλύπτει ένα ζόμπι; Μια στιγμή. Αυτό δεν ήταν μεταφυσικό.

«Ανησυχούν για τη συνάφεια που έχουμε». Αυτό μ' έβγαλε από τις σκέψεις μου.

Έκανα πως τάχα ξερνούσα. «Ξέρεις πως μισώ αυτή τη λέξη».

«Ναι, εντάξει. Καλύτερα κοίτα να τη βάλεις καλά στο μυαλό σου, γιατί δε θέλω να με αναγκάσουν να σε αφήσω».

«Θέλεις να με ξεφορτωθείς; Ζόι! Μετά απ' όλα όσα περάσαμε; Μετά που ο Ζακ Μπλακ ζήτησε κι από τις δυο μας να πάμε μαζί του στον χορό της πρώτης λυκείου; Μετά τη γαστρεντερίτιδα στο Βανκούβερ; Μετά που χάσαμε την πτήση μας στις Βρυξέλες και καταλήξαμε να κάνουμε οτοστόπ στο λεωφορειάκι με το οποίο έκανε την περιοδεία του εκείνο το πανκ συγκρότημα από το Άμστερνταμ και μετά έγραψαν ένα τραγούδι για μας;»

Εκείνη σήκωσε το χέρι της ψηλά. «Δε θέλω να σε ξεφορτωθώ! Θέλω να είμαι η ατζέντισσά σου και να βγάλω πάρα πολλά χρήματα από σένα, όμως δε με διευκολύνεις σ' αυτό ετούτη τη στιγμή!»

«Το ξέρω», είπα με αξιοθρήνητο ύφος.

«Κοίτα, Χείζ. Δε θέλω να γίνομαι σπαστική, όμως οι πωλήσεις σου έχουν πέσει στο σημείο που ήταν όταν πρωτοξεκίνησες να εκδίδεις. Οι αναγνώστριες έχουν να δουν το πρόσωπό

σου δεν ξέρω κι εγώ από πότε. Δεν έχεις βγάλει νιουσλέτερ εδώ κι έναν χρόνο. Η τελευταία σου δραστηριότητα στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης συνέβη όταν σε χάκαζαν και η Ψεύτικη Χείζελ άρχισε να στέλνει προσωπικά μηνύματα στους ακόλουθούς σου ζητώντας “χρηματική ενίσχυση για μια πανάκριβη μεταμόσχευση νεφρού”».

«Είσαι έτσι κακιά με όλους τους πελάτες σου;»

«Η ευγενική μεταχείριση δεν έχει αποτελέσματα με σένα. Εσύ χρειάζεσαι σκληρές αλήθειες. Ή τουλάχιστον, αυτό συνέβαινε παλιότερα».

«Ω, Θεέ μου. Είσαι τόσο δραματική. Εντάξει. Ωραία. Θα το κάνω».

Η Ζόι έβαλε τη γεμάτη σακούλα σκουπιδιών πάνω από την άλλη γεμάτη σακούλα σκουπιδιών που βρισκόταν στην κορυφή του καλάθιού. «Ποιο πράγμα;»

Κούνησα το βάζο μου με το κρασί. «Θα υπογράψω αυτό το πράγμα που είχα αρνηθεί».

Εκείνη χτύπησε ρυθμικά τα γυαλιστερά κόκκινα νύχια της πάνω στη σανίδα κοπής και με κοίταξε διερευνητικά. «Είναι μια αρχή, όμως σου το λέω τώρα, δεν αρκεί».

Έβαλε το χέρι της στον κοιμψό της χαρτοφύλακα, έβγαλε δύο χοντρά ντοσιέ, και τα έριξε πάνω στον σχεδόν καθαρισμένο πάγκο μ' έναν γδούπο. «Διάβασε αυτό».

Αναστέναξα. «Αν το κήρυγμα έχει τελειώσει, θα ήθελες ένα βάζο κρασί;»

«Δε θα έβαζα στο στόμα μου τίποτε που υπάρχει σ' αυτό το διαμέρισμα, ακόμη κι αν μου το έδινε ο ίδιος ο Πέντρο Πασκάλ».

**Μια συγγραφέας ρομάντζων και ένας σέξι,
γκρινιάρης εργολάβος θα καταφέρουν
να σπάσουν τα τείχη που τους χωρίζουν;**

Η Χέιζελ Χαρτ είναι πολύ πετυχημένη συγγραφέας αισθηματικών μυθιστορημάτων, μέχρι που ένας χωρισμός την οδηγεί σε συγγραφικό μπλοκάρισμα το οποίο απειλεί να της διαλύσει την καριέρα. Ζητώντας απεγνωσμένα την έμπνευση, σε μια παρόρμηση της στιγμής, η Χέιζελ αγοράζει μέσω διαδικτύου ένα παραδοσιακό σπίτι και μετακομίζει από το Μανχάταν στη μικρή πόλη Στόρι Λέικ. Όμως, κατά τη δραματική άφιξή της εκεί, ανακαλύπτει ότι το καινούργιο της σπίτι ίσως να μην είναι ακριβώς όπως το περίμενε.

Αλλά τη Χέιζελ δεν τη νοιάζει... ειδικά από τη στιγμή που ο πανύψηλος, δύστροπος εργολάβος Κάμπελ Μπίσσοπ τη φροντίζει ύστερα από ένα μικροατύχημα και άθελά του τη γεμίζει έμπνευση. Τώρα ένα τής απομένει: να προσλάβει τον Καμ και τους εξίσου κούκλους αδερφούς του ν' ανακαινίσουν το νεοαποκτηθέν αραχνιασμένο ερείπιό της.

Ο Καμ θέλει να αρνηθεί. Είναι φανερό ότι με τη Χέιζελ δε θα έχουν καλά ξεμπερδέματα, αλλά, αν θέλει η οικογενειακή του επιχείρηση να τα βγάλει πέρα, χρειάζεται τη δουλειά. Εξάλλου, είναι σίγουρος ότι η Χέιζελ δε θ' αντέξει ούτε μήνα στην επαρχία. Όμως, πριν εκείνη το καταλάβει, έχει ήδη ξεκινήσει να γράφει, αλλά και να ζει μια ρομαντική ιστορία...



Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr



ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ.: 3 1041